

IMENOVALI SO JO DVOJE SRC

Morgan Marlo

Šele ko bo posekano poslednje drevo.

Šele ko bo zastrupljena poslednja reka.

Šele ko bo ujeta poslednja riba.

Šele potem boste ugotovili, da denarja ni moč jesti.

Bilo je soparno oktobrsko jutro in Marlo je stala pred avstralskim hotelom s petimi zvezdicami ter čakala neznanega kurirja. Zaslišala je sikanje gum po razžarjenem tlaku in pripeljal se je odprti džip. V njem je sedel tridesetletni domorodec, ki ji je z roko pomignil naj prisede. Ničesar je ni vprašal, kot bi kar vedel, da je prišel ravno po njo. Med potjo je delovalo kot da se nima namena spuščati v pogovor, zato je Marlo imela čas za razmišljanje o tem, kakšna bo ta podelitev, kaj bo prejela in kako neprimerno je oblečena, sodeč po opravi svojega voznika. Iznenada sta zavila s ceste in pot nadaljevala po avstralski puščavi dokler nista prispela do neke barake iz valovite pločevine, pred katero je gorel ogenj, poleg njega pa sta stali 2 domorodki. Voznik džipa je po 4 urah končno spregovoril in Marlo povedal, da edino on govori angleško in da bo za njo prevajal. Podali so ji nekakšno cunjo in ji rekli, naj se preobleče. Sprva je oklevala nato pa je tako tudi storila. Morala je odstraniti tudi ves nakit in lasnice. Vse je skrbno zložila. Ko so jo povabili v barako se je še zadnjič obrnila in videla žensko kako drži vse njene stvari nad ognjem. Domorodka se ji je prijazno nasmehnila in vse vrgla v ogenj.

Ko sta Marlo in prevajalec stopila v barako se je po kratkem opazovanju drug drugega začelo popevanje in poplesavanje. Kmalu pa se je ritem bobna upočasnil in strešina je stopil do Marlo z usnjeno cevjo. Pred njo je stresel vsebino na zemljo. Ven so padli kamni, kosti, zobje, peresa in okrogle usnjene ploščice. Ostali člani plemena so skrbno označili mesta kamor so predmeti padli in vse pospravili nazaj. Cev so ponudili Marlo in razumela je, da mora ponoviti isto. Vsebinsko je stresla na tla in člani so zopet počepnili, merili razdalje med predmeti in označenimi mesti ob tem početju pa so se nenehoma izmenjavali pripombe. Prevajalec, ki se je Marlo predstavil kot Ooota ni prevedel njihovih besed. Tisti dan je morala Marlo prestati še kar nekaj preizkusov. Eden pomembnejših je bil izbira kamna. Ženska iz plemena ji je prinesla pladenj s kamni in ji rekla naj si enega izbere ampak naj bo pri tem previdna. Kamen naj bi namreč imel moč, da ji reši življenje. Marlo so se vsi kamni zdeli isti, zato je pač vzela tistega na vrhu kupčka in ga pospravila.

(STR 30) *Kmalu so pogasili ogenj, razdrli orodje, zbrali tistih nekaj stvari in se odpravili v puščavo. Rjava, domala gola telesa so se iskrla v svetlem soncu, ko so se razvrščali na pohodne položaje. Videti je bilo, da je srečanja konec; nič kosila, nobene nagrade! Ooota je odhajal zadnji, a se je po nekaj metrih obrnil in rekel: "Pridi. Gremo."*

"Kam gremo?" sem vprašala.

"Na pohod."

"Kam?"

"Prek Avstralije."

"Krasno! Kako dolgo pa to traja?"

"Kake tri polne lune."

"Hočeš reči, da hodite tri mesece?"

"Ja, tri mesece, dan gor ali dol."

Globoko sem zavzdihnila, nato pa mirno izjavila: "No, sliši se res zelo zabavno, vendar ne morem z vami, veš. Odgovornosti imam, dolžnosti, najemnino, račune, ki jih moram poravnati. Nisem se pripravila. Vedno potrebujem nekaj časa, da vse uredim, preden lahko odidem na pot ali na taborjenje. Mogoče ne razumeš: nisem avstralska državljanka, Američanka sem. Ne morem kar tako oditi v tujo deželo in izginiti. Vaši uradniki za priseljence bi se razburjali in moja vlada bi poslala helikopterje, da bi me poiskali. Morda se vam bom lahko pridružila kdaj drugič, ko me boste dovolj zgodaj obvestili, danes pa nikakor ne morem. Danes preprosto ne morem oditi z vami. Ne, danes nikakor ni pravi dan."

Ooota se je nasmehnil. "Vse je v redu. Kdor mora vedeti, bo zagotovo zvedel. Moji ljudje so slišali tvoj klic na pomoč. Če bi en sam član plemena glasoval proti tebi, ne bi odšli na pohod. Preizkusili smo te in te sprejeli. To je izjemna čast, ki pa ti je ne morem razložiti. Moraš doživeti to izkušnjo.

Najpomembnejša stvar je, ki te je doletela v tem življenju. Rodila si se zato, da jo doživiš. Delo Božje Enosti je in sporočilo je namenjeno tebi. Več ti ne morem povedati."

Marlo je razmišljala, da bi pobegnila a kljub temu, da je bil ključ v džipu oditi ni mogla, saj ni imela pojma po kateri poti sta z Oooto prišla. Rekla je: "V redu Bog. Vem, da je tvoj smisel za humor nekaj posebnega, a tega prav zares ne razumem." In odpravila se je na pohod z Resničnim ljudstvom.

Že po kratki prehojeni razdalji je Marlo začutila bolečine v nogah. Ko je potožila da jo boli, naj kaj storijo, so ji rekli samo, da trenutno ne morejo nič in naj malo potrpi. Ustavili so se šele, ko so se odločili da bodo postavili tabor za prenočitev. Prej so hodili v popolni tišini, kar naenkrat pa je vsak imel polne roke dela. Kot bi se dogovorili, kdo bo počel kaj. H Marlo je pristopila starejša ženska in ji začela masirati krvava, otečena in z žulji prekrita stopala z oljem. Zraven jim je nekaj prigovarjala. Ooota je prevedel; ženska se je stopalom opravičevala in izražala hvaležnost. Postopoma je Marlo začutila olajšanje, ki se je zmešalo z veliko zmedo. Takšne rane se vendar ne da pozdraviti samo z oljem in opravičevanjem svojim stopalom! Pa se je očitno dalo. Kaj se je pravzaprav zgodilo, v kaj se je spustila?

Marlo je zdravnica. Začela se je zanimati za avstralske domorodce in njihov položaj jo je žalostil. Znanstveniki in raziskovalci so o njih zapisali stvari kot so: slabo razvit čut za vonj, komaj razvite spominske sposobnosti, pomanjkanje volje pri otrocih, nagnjenost k lažem in strahopetnosti, višji prag bolečine, zgodovinarji pa so omenjali ljudožerstvo. Zbrala je skupino mladih mešanih domorodcev v mestu in jim ponudila partnerstvo. Zavedala je se njihovega slabe socialnega položaja zaradi korenin. Kmalu zate, ko so se dogovorili vse potrebne stvari v zvezi s poslom, je Marlo prejela klic. Bil je moški iz Avstralije, ki ji je ponudil delo. Dal ji je 2 tedna časa za razmislek in privolila je.

Po dolgem letu je končno prispela in bila je zares osupla nad vsem. Vse od neprijetne dobrodošlice, ko so jo pošpricali z razkužilom, zanimivega sistema leteče zdravniške službe, njihovih različnih in zanimivih izrazov (sheila = mlado dekle, joey = kengurujev mladič, tucker = hrana, ipd.), do sosedovskega druženja ob priložnosti imenovani 'množično pobiranje krastač po vrtovih'. V čajnici je srečala moškega, ki ji je rekel:

(STR 51) "Usojeno vam je bilo priti sem – ne v to čajnico, temveč na našo celino. Tu je nekdo, s katerim ste dogovorjeni za srečanje, ki bo obema koristilo. Dogovorila sta se, preden sta se rodila. Pravzaprav sta se odločila roditi v istem trenutku, eden na vrhu sveta, drugi pa tu spodaj. Dogovor je bil sklenjen na najvišji ravni vajinih večnih jazov. Strinjala sta se, da se petdeset let ne bosta iskala. Zdaj je prišel

čas. Ko se bosta srečala, se bosta vajini duši pri priči prepoznali. To je vse, kar vam lahko povem." Vstal je in šel skozi vrata.

Ob pogledu na velike debele bele črve je Marlo zastal dih, pečeni pa sploh niso bili tako slabi! Povedali so ji, da so izvedeli za njeno delo z do pomeščanjenimi domorodci in da to spoštujejo. Spoznali so, da ima čiste namene in so se odločili, da ji pomagajo. Po uradni predstavitvi imen so se odpravili spat. Marlo je ležala na dingovi koži in razmišljala. Globoko v sebi je čutila hvaležnost in v mislih se je zahvalila. Nekdo na drugem koncu tabora se je oglasil in sporočilce je potovalo kakor po telefončku do Ooota, ta pa ji je rekel: "Ni za kaj, dober dan je bil."

Naslednji dan je Marlo zopet želela Oootu reči, da jo pelje nazaj a si je premislila. Ko so nadaljevali pot se je naučila kar neka stvari. Na primer, aboridžini ubijejo žival samo, če jim ta prekrži pot. Tako so mnenja, da jim je bila poslana z namenom. Mlad moški se je ponudil, da gre na posebno nalogo in se odpravil na pot pred skupino. Čez nekaj časa se je starešina ustavil in pokleknil. Vsi so pozorno poslušali. Ooota je Marlo povedal, da je moški našel kenguruja in da prosi za dovoljenje, da mu odreže rep saj je pretežak, da bi ga celega prinesel. Odposlali so tiho telepatko sporočilo nazaj in zvečer so jedli kenguruja. Iz dneva v dan je Marlo vse bolj začejala dojemati, zakaj jo kličejo mutantka.

Aboridžinov niso motili roji muh, ki so prišli na vsake toliko časa in jih očistili. Ko si je mlado dekle nadelo rožo in zaradi nje dobivalo komplimente je bilo zadovoljno, počutilo se je lepo in rožo je ob koncu dneva vrnilo zemlji. Ni se je držala, ni se navezala na njo. Aboridžini tega niso počeli. Navezati se na materialno je nesmiselno. Marlo se je učila od njih, oni pa od nje. Pogovarjali so se o zdravilih, o praznovanju rojstnodnevnik zabav in podobno. Oni rojstnih dnevov ne praznujejo. Praznujejo, ko si človek praznovanje zaželi in zasluži (kakšnem napredku v svojem znanju in podobno).

Opazila je, da jim sledi trop dingov. Vznemirjena je tekla h starešini in mu povedala. Po kratkem pogovoru med domorodci ji je Ooota povedal da so prišli do zaključka, da je ona kriva, da jim dingi sledijo, saj je zaudarjala po gnilujočem mesu. Bilo ji je nerodno, Resnični ljudje pa tega seveda niso rekli, da bi jo užalili. V tla so skopali luknjo pod kotom 45° in jo noter zakopali, tako da ji je ven gledala samo glava. Tam so jo pustili kaki dve uri in glej, smrad je izginil.

Nekega dne je domorodec z imenom Veliki lovec kamnov stopal po robu nasipa in padel v globino. Ostali člani so se hitro zbrali in ga prinesli nazaj gor. Imel je odprti zlom golenice. Marlo se je seveda zdelo grozno, vsi okoli nje pa so bili mirni. Vrač in Zdravilka sta začela premikati dlani vzdolž njegove noge – s tem naj bi nogo spomnila, kako so bile spletene vezi in v kakšnem položaju je bila kost pred nesrečo. Nato so vsi trije, Vrač, Zdravilka in Veliki lovec kamnov sočasno spregovorili. Slišati je bilo kot molitev. Vrač in Zdravilka se noga nista dotaknila niti enkrat, dlani sta samo držala nad nogo. Naenkrat so zavpili in kost je zdrsnila nazaj v svoj prvotni položaj. Na rano sta namazala neki črno snov in Veliki lovec kamnov je v trenutku shodil. Šepal ni.

Marlo se je na pohodu z Resničnim ljudstvom konstantno učila. Glasba, totemi, pomoč drugim, predvsem pa razumevanje življenja. Spoznala je kaj pomeni biti brezpogojno sprejet. Kljub zanemarjenem videzu: razcapano obleko, narastkom in nacufanim lasem, smradu in kožo opečeno in oluščeno že tolikokrat, da je bila vsa pegasta, se je počutila lepo. Da pa ji ne bi odpadla ušesa, so ji naredili pokrivalo za njih iz perja ptic, ki so jih jedli prejšnji večer.

Vsak dan je bil načrtovan enako: zjutraj vstani, pospravi tabor, odpravi se na pot, na poti stori kar moraš in uporabi kar ti je dano, zvečer se ustavi, postavi tabor in prenoči. Pa vendar niti en dan ni bil dolgočasen. Vedno se je našlo kaj posebnega. En dan pa je še posebej izstopal. Rekli so ji namreč, da je ona na vrsti, da pleme vodi na tem pohodu. Vročina je bila neizprosna, ni vedela kam jih pelje in zmanjkalo jim je vode. Marlo je bila prepričana, da bo umrla. Komaj je govorila saj ji je jezik tako otekel. Vsakič ko je prosila za pomoč so se ji samo nasmejali.

(STR 157) "Dragi Bog," sem rekla sama pri sebi, "pomagaj mi razumeti, kaj se dogaja." V trenutku sem dobila odgovor. Prepotovala sem petnajst tisoč kilometrov od domačega mesta, a se v svojem razmišljanju nisem premaknila niti za centimeter. Odraščala sem na temeljih logike, razsodnosti, branja, pisanja, matematike, vzroka in posledice, tu pa sem se znašla v dejanskosti desne možganske polovice, med ljudmi, ki niso poznali tako imenovanih izobraževalnih zamisli in kulturnih potreb. Obvladali so desno možgansko polovico, delovali so z ustvarjalnostjo, domišljijo, intuicijo in po duhovnih zamislih. Besedno sporazumevanje se jim je zdelo nepotrebno; komunicirali so z mislimi, molitvijo, meditacijo, kakorkoli že temu rečete. Z glasom sem prosila in rotila za pomoč. Kako nevedna sem se jim morala zdeti. Vsak resnični človek bi vprašal potihoma, iz uma v um, iz srca v srce, iz sebe v univerzalno zavest, ki povezuje vse življenje. Do tistega trenutka sem mislila, da sem drugačna, ločena od Resničnega ljudstva. Govorili so mi, da smo vsi eno, i so tudi dejansko živeli enost z naravo, a dotlej sem bila kvečjemu opazovalka. Držala sem se ob strani. Morala sem postati eno z njimi in z univerzumom in sprejeti njihov način sporazumevanja. Tako sem tudi storila. V mislih sem se zahvalila viru tega razodetja, nato pa, še zmeraj v mislih zavpila: "Pomagaj mi. Prosim, pomagaj mi." Izgovorila sem besede, ki so jih moji prijatelji ponavljali vsako jutro: "Če je v moje najvišje dobro in v najvišje dobro vsega sveta, naj se učim." Prešinila me je misel: "Vtakni kamen v usta." Pogledala sem okoli sebe. Nobenega kamna nikjer. Hodili smo po drobnem pesku. Spet sem zaslišala: "Vtakni kamen v usta." Tedaj sem se spomnila kamna, ki sem ga izbrala in še zmeraj hranila na prsih. Mesece je tičal tam, popolnoma sem pozabila nanj. Vzela sem ga in ga vtaknila v usta, ga povaljala z jezikom in čudežno zaznala, da se mi začenja nabirati slina. Začutila sem, da se mi je povrnila sposobnost požiranja. Še je bilo upanje. Morda mi danes le ni namenjeno umreti.

V mislih se je zahvalila in prosila za pomoč pri iskanju vode. V glavi je slišala: "Bodi voda. Ko boš lahko voda, boš našla vodo." Zaprla je vrata logiki in razumu, hodila je, uporabljala vsa čutila in zavonjala je vodo. Napotila se je proti pečini, se usedla na skalo in začutila mokroto. Našla je vodo. Dojela je da je svet kraj obilja in poln prijaznih ljudi – če smo le odprti za sprejemanje in dajanje.

Prišli so do votline. Vrač ji je povedal, da je to njihov sveto kraj, saj so Uluru (prvotno njihovo sveto goro) mutanti preimenovali v Ayers Rock in ga začeli tretirati kot turistično točko. Marlo se je znašla v ogromnem prostoru, polnem risb, predmetov. Noč v sveti votlini je bila najpomembnejša noč na celem potovanju – tisto noč je izvedela zakaj je tam in kaj od nje pričakujejo.

Starešina je spregovoril in ji povedal, da pleme Resničnih ljudi zapušča svet. Odločili so se živeti v celibatu in ko zadnji umre bo konec. Misli so se ji vrtinčile, začela je dojemati. Po vsem tem času so se odprli in navezali stik s tujcem ker so potrebovali sla. Rekli so ji naj si odpočile, da bodo nadaljevali naslednji dan. Pleme ima dve arhivistki, ki vsako leto steno poslikata z pomembnimi dogodki in dejanji preteklega leta. Vsa rojstva in smrti zapišejo in Marlo je videla datum enak njenemu datumu rojstva. Ooota ji je povedal, da je to rojstni datum starešine – Kraljevskega črnega laboda. Čutili so, da ima več darov in spoznali, da lahko ljubi Resnične ljudi in njihov način življenja, obenem pa ostaja zvesta

svojemu. Poimenovali so jo dvoje src. Po nekaj dnevnem izmenjavanju misli in naukov se je zbrala manjša skupina iz plemena Resničnih ljudi in rekla Marlo, da jo bodo pospremili ven in nadaljevali potovanje. Po nekaj dnevih hoje so nenadoma zaslišali glasen tlesk. Strela je udarila prav nad njihovimi glavami. Oota je zavpil naj zgrabi drevo, v tistem trenutku pa se je prikazal ogromen val. Marlo je odneslo in priletela je na grmičevje. Ni mogla dihati saj jo je voda popolnoma zalila. Kakor hitro se je začelo pa se je tudi končalo. Odplaknilo jim je vse stvari. Vse, kar je Marlo nameravala odnesti domov, pokazati svojim otrokom in mogoče nekoč svojim vnukom. Kljub temu, da jim je vse odneslo so se kmalu spet smejali. Se je Marlo navsezadnje naučila ceniti izkustvo in ne predmeta?

Zgodaj zjutraj so netili ogenj, kar je bilo neobičajno. Oota je Marlo odpeljal do starešine.

(STR 203) Kraljevski črni labod je spregovoril nebesom. Oota mi je prevajal: "Pozdravljena, Božja Enost. Pred tabo stojim z mutantko. Hodili smo z njo in vemo, da je v njej iskra tvoje popolnosti. Dotaknili smo se je in jo spremenili, a preobraziti mutantka je zelo težka naloga. Videl boš, da se je njena čudna bela koža naravno rjavo obarvala in pod belimi lasmi ji poganjajo lepe rjave korenine. Nismo pa mogli vplivati na čudno barvo njenih oči. Veliko smo jo naučili, a tudi dosti izvedeli od nje. Menda imajo mutanti v svojem življenju nekaj, čemur se pravi mesna omaka. Poznajo resnico, a je pokopana pod zatrdlinami in začimbami koristnosti, materializma, negotovosti in strahu. Poleg tega imajo v življenju nekaj, čemur se reče glazura. Predstavlja dejstvo, da preživijo skoraj vse življenje pri opravljanju površinskih, izumetničenih, začasnih del prijetnega okusa in lepega videza, le redke sekunde pa posvetijo razvoju svoje večne enosti. Izbrali smo to mutantko in spuščamo jo kot ptico z roba gnezda, naj odleti proč, visoko in daleč. Kriči naj kot kookaburra in pripoveduje poslušalcem, da odhajamo. Ne obsojamo mutantov. Molimo zanje in jih puščamo svobodne, kot molimo zase in si puščamo svobodo. Molimo, da bi si, preden bo prepozno, pobliže ogledali svoja dejanja in vrednote ter spoznali, da je vse življenje eno. Molimo, da bi prenehali uničevati zemljo in drug drugega. Molimo, da bi bilo dovolj takih mutantov, ki so tik pred tem, da postanejo resnični in spremenijo svet. Molimo, da bi svet mutantov poslušal in sprejel našega sla. Konec sporočila."

Pokazali so ji pot nazaj v civilizacijo. Naprej je morala sama. Strešina ji je še rekel: "Še se bova srečala, a brez okornih človeških teles." Ko je prišla do mesta je prosila za denar in telefonirala v pisarno ter jim rekla, naj ji nakažejo denar. Poklicala je taksi in se odpeljala v hotel ter se končno po treh mesecih okopala. Ko je prišel čas se je odpravila na letalo nazaj v Ameriko.